

ZAKLADATEL A EMERITNÍ PRINCIPÁL **Milan Hein**
PROVOZNÍ ŘEDITEL A JEDNATEL **Martin Šimek**
UMĚLECKÝ ŘEDITEL **Pavel Ondruch**
PRODUKCE **Anna Krejčová**
PR **Marek Podlaha**

SPOLUPRACOVNÍCI DIVADLA
Kateřina Šimková, Marie Krbová, Richard Fahrner,
Jakub Elstner, Jakub Nový, Lukáš Horník, Jan
Doskočil, Vít Drozda, Ondřej Sýkora, Natálie
Löwová, Denisa Reitingarová, Hana Polivková,
Antonie Hlavicová, Iveta Pažoutová, Václav Bláha,
Bohumil Kubeša, Vojtěch Dušek, Petr Holata
a Gabriela Falcová.

Divadlo Ungelt, Malá Štupartská 1, Praha 1
Letní scéna Divadla Ungelt, Nový Svět,
Praha 1 – Hradčany
www.divadlounge.lt.cz

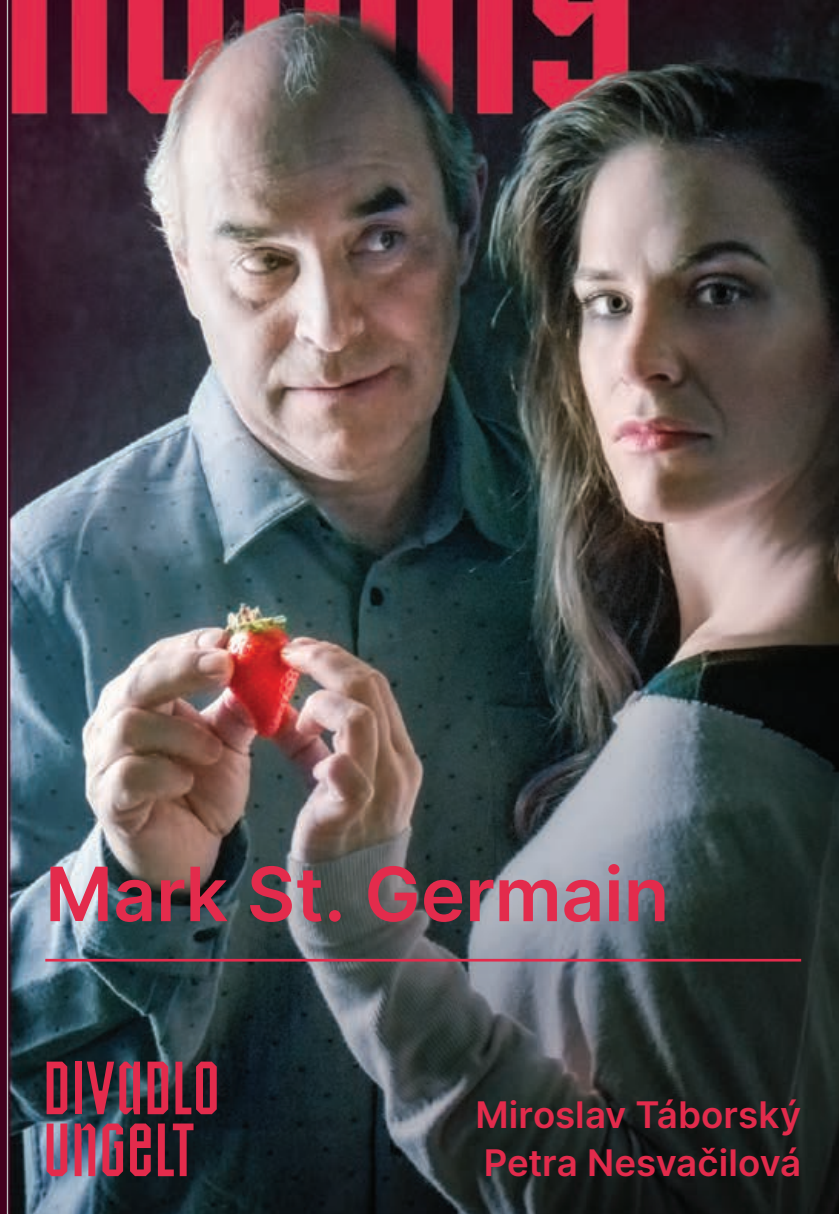
VYDALO DIVADLO UNGELT S.R.O.
Nový Svět 78/5, Praha 1 – Hradčany
dotisk programu v říjnu 2025 / Sezóna 2025-2026
PROGRAM PŘIPRAVIL **Pavel Ondruch**
FOTO **Jan Malíř**
GRAFICKÁ ÚPRAVA **Marcel Brna**

SLEDUJTE NÁS NA SOCIÁLNÍCH SÍTÍCH

Taneční HODINY

Mark St. Germain

DIVADLO
UNGELT

Miroslav Táborský
Petra Nesvačilová

Taneční hodiny

(Dancing Lessons)

PŘEKLAD

Pavel Dominik

REŽIE A SCÉNA

Pavel Ondruch

KOSTÝMY

Alena Schäferová

CHOREOGRAFIE

Berrak Yedek

ZVUK A SVĚTLA

**Jakub Elstner, Jakub Nový,
Richard Fahrner**

ASISTENTKA REŽIE

Marie Krbová

GARDEROBA A REKVIZITY

**Hana Polívková, Denisa Reitingarová,
Antonie Hlavicová**

Děkujeme Kateřině Coufalové z Českého rozhlasu za nahrání i postprodukcí hlasů ze záznamníku.

Světová premiéra hry se uskutečnila v Barrington Stage Company, Pittsfield, Massachusetts 13. srpna 2014. Režie Julian Boyd, ředitelka společnosti Tristan Wilson.

Autorská práva k dramatickému textu a překladu v České republice zastupuje Aura-Pont s. r. o., Veslařský ostrov 62, 147 00 Praha 4.

V inscenaci je použita hudba z muzikálu *West Side Story* autorů Leonarda Bernsteina, Stephena Sondheim a Arthura Laurentse.

Autorská práva k hudebním dílům zastupuje OSA - Ochranný svaz autorský pro práva k dílům hudebním, z. s., Čs. armády 20, 160 56 Praha 6 - Bubeneč.

AUTOR

Mark St. Germain

HRAJÍ

**Senga Quiniová
Ever Montgomery**

**Petra Nesvačilová
Miroslav Táborský**

**Teta Lynn (hlas z nahrávky)
Strýček Bob (hlas z nahrávky)**

**Alena Vránová
Petr Kostka**

České premiéry 22. a 23. března 2019 v Divadle Ungelt

Květiny dodává firma Metamorphosis

HLAVNÍ PARTNEŘI

**manželé
Zuzana a Martin Molnárovi**

**Klub přátel
Divadla Ungelt, z. s.**

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI

Dvojka
Český rozhlas

„Co by se stalo,
kdyby se z genofondu
odstranil gen autismu?
Lidé by dodnes žili v jeskyni,
klábosili okolo ohně a nikam
by se neposunuli.“

Temple Grandinová

„Ti, co tančí,
jsou považováni
za vyšinuté těmi,
co neslyší hudbu.“

George Carlin

Aspergerův syndrom patří mezi poruchy autistického spektra. Vyznačuje se především potížemi v komunikaci a sociálním chováním, které je v rozporu s celkově dobrým intelektem (u některých jedinců může být i velmi nadprůměrný) a řečovými schopnostmi (pasivní slovní zásoba bývá velmi bohatá, vývoj řeči není opožděn). Jedná se o celoživotní úkaz, který je potenciálně handicapem. Lidé s Aspergerovým syndromem mívají problém porozumět ironii, najít si přátele, jsou snadno manipulovatelní. Na druhou stranu bývají upřímní, bez problému porozumí psaným pravidlům a mívají velmi dobrou paměť. Tuto poruchu identifikoval a popsal rakouský pediatr Hans Asperger (1906 – 1980) v roce 1944, který v 40. letech 20. století přispěl k pochopení autismu. Porucha byla nazývána autistická psychopatie až do roku 1981, kdy ji britská psychiatrická Lorna Wingová začala nazývat Aspergerův syndrom.

(https://cs.wikipedia.org/wiki/Aspergerův_syndrom)

Dramatik mezi fakty a fikcí

Mark St. Germain

Americký dramatik Mark St. Germain se narodil roku 1954 v New Jersey „ve stínu stadionu Giants a s výhledem na panorama New York City.“ V jeho rodině „rozhodně nikdo neměl umělecké sklony“ a taje divadla mu poprvé poodhalili až prarodiče, kteří jej v nece-
lých patnácti letech vzali poprvé na Broadway. Pro St. Germaina byl muzikál Mame zlomový zážitek. „Divadlo jsem si okamžitě zamiloval a věřil, že ho píší a hrají božští lidé z planety Thespis. Od té doby jsem často nasedal na autobus číslo 101 z New Jersey a úplně sám odjel až na Broadway, kde jsem si za cenu vstupenky do kina koupil místo na stání v nejzadnější části hlediště.“

Viděl jsem stovky her, což pro mne byla nedocenitelná zkušenost, k níž jsem se během dospívání často vracel.“ Když pak St. Germain docházel na soukromou římskokatolickou školu Seton Hall University v New Jersey, přihlásil se – spíše ze zájmu, než s ambicí stát se spisovatelem – k dvousemestrálnímu kurzu Tvůrčího psaní. První semestr byl zaměřen na poezii a druhý na drama. „Pedagog, který mě učil drama, na konci roku prohlásil: drž se poezie! Neměl jsem s tím žádný problém.“

Po škole, přesně tak, jak si vysnil, učil. Zároveň začal spolupracovat s uměleckou agenturou a tato více méně produkční práce postupně v jeho diáři získávala dominantní postavení. Coby pozdní dvacátník se tak dostal mimo jiné k pořádání workshopů pro místní básníky, kteří své básně přednášeli před publikem. „Bylo to neskutečně ponuré. Všichni se tam brali tak vážně, až jsem řekl svému kamarádovi, hudebnímu skladateli, že musíme napsat něco lehčího. Napsali jsme proto báseň/píseň a diváci se smáli. Od toho okamžiku mě umění polapilo...“

Od vtipné písně je už jen krůček k hudebně-dramatickému divadlu. Muzikál s vánoční tematikou *The Gift of the Magi* z pera „dvou zeleňáčů“ (texty nezkušeného St. Germaina zhudebnil stejně nezkušený Randy Courts) vznikl na základě povídky O. Henryho a měl světovou premiéru v prosinci roku 1984 na Off-Broadwayi v Lamb's Theatre. Toto soukromé (ale dnes již zaniklé) divadlo patřilo producentce, St. Germainově vrstevnici a dlouholeté kamarádce, která dodnes produkuje většinu jeho her v New Yorku, Carolyn Rossi Coplandové. Ta

ho po muzikálovém úspěchu pochopitelně ponoukala k další tvorbě. V roce 1985 uvedl na Off-Off-Broadwayi kratičkou hru *Out of Gas on Lovers Leap*, v níž konfrontoval dvě zoufalé sedmnáctileté děti prominentních rodičů. Deník *New York Times* poté napsal, že se St. Germaina „vyplatí dále sledovat.“ Příležitost k tomuto „sledování“ pak měli diváci v Connecticutu, kde v rámci tvůrčí dílny pořádané prestižní organizací podporující dramatiky Eugene O'Neill Theater Center ve Waterfordu napsal v roce 1988 text *Forgiving Typhoid Mary*. Uprostřed epidemie AIDS na pozadí skutečného osudu tzv. Tyfové Mary, která na počátku 20. století nakazila přes 50 lidí břišním tyfem, rozvinul příběh o odpovědnosti pacientů i lékařů. Ke hře, která zkoumá, co to přesně je veřejné zdraví, se St. Germain několikrát vrátil a přepracoval ji (naposledy v roce 2018).

V tomto období však St. Germain své psaní ještě nebral nijak fatálně. Tužku a papír vzal do ruky poměrně pozdě a nedokázal si proto představit, že by se literatuře věnoval „na plný úvazek.“ Televize ale vždycky hladověla po zručných scénáristech a v St. Germainovi vycítila potenciál. Nemýlila se a v devadesátých letech pro ni psal, co se dalo. Podílel se například na seriálu *Cosby Show* nebo na polofiktivní reality show *Crime & Punishment*. Kdyby jej v tomto období Coplandová neseznámila s divadelní režisérkou Julianne Boydovou, možná by St. Germain skončil jako velmi dobře finančně zabezpečený televizní nádeník.

Julianne Boydová (1944) vystudovala bakalářský divadelní obor na soukromé Arcadia University v Pensylvánii. Ve studiu pokračovala v New Yorku na prestižní City University. Původně se specializovala jen na hudební divadlo, což jí na konci sedmdesátých let přineslo první úspěchy – například broadwayská muzikálová inscenace, kterou režírovala, *Eubie!*, získala tři nominace na prestižní Tony Award. Činohře propadla až později a lze se jen domýšlet, že na tom měl lví podíl i St. Germain.

Nejdříve ho Boydová přizvala k drobné spolupráci na pokračování její feministické kabaretní revue z osmdesátých let a spolu s dalšími umělci (bylo jich skoro třicet!) dali vzniknout *A... My Name Is Still Alice* (1992). V roce 1993 pak přijala pozici umělecké šéfky v Berkshire Theatre Festival (dnes Berkshire Theatre Group) a okamžitě se rozhodla nasadit na repertoár St. Germainův nový dramatický pokus *Camping With Henry and Tom*.

V této komorní hře pro čtyři herce nechává autor kempovat a společně diskutovat průkopníka automobilismu Henryho Forda, vynálezce Thomase Edisona a prezidenta USA Warrena G. Hardinga. Zdálo se, že ve hře, která vycházela ze skutečné historické události roku 1921, která zobrazovala reálné osobnosti, a přesto byla do velké míry fiktivní a založená na kreativním tvořivém principu „co by, kdyby,“ konečně našel zárodek vlastního stylu. Ten nespočíval pouze v práci s historií, ale především ve způsobu, jakým byl schopen psát dialog. Situace, v níž tři cestující uprostřed

divoké přírody narazí svým Fordem modelu T do stromu a zůstanou odříznuti od civilizace a odkázáni jen a pouze na svou společnost, dovoluje rozvinout nepřerušovaný jiskřivý rozhovor, který mnohým evokoval osvědčené salónní konverzační hry. V roce 1995 Coplandová přenesla tuto inscenaci na Broadway a hra získala Lucille Lortel Awards za nejlepší novinku v sezóně.

V tom samém roce si Boydová splnila celoživotní sen a založila vlastní divadlo v massachusettském Berkshires – Barrington Stage Company (BSC). Ze souboru, který prvních jedenáct let existence působil v pronajatém školním divadle v malinkatém městečku Sheffield, vybudovala Boydová (která je uměleckou ředitelkou BSC dodnes) sebevědomou divadelní společnost, která od roku 2006 sídlí a hraje v největším okresním městě Berkshiru (Pittsfield), má čtyři stálé scény a zaměřuje se nejen na činohru a muzikály, ale také na vzdělávací programy pro mladé a na programy k podpoře tvorby nových dramatických textů, jakožto i nových původních muzikálů.

St. Germain v BSC působil a dodnes působí v pozici tzv. „spolupracujícího umělce.“ Je členem poradní skupiny, které „je Julií vždy bedlivě nasloucháno.“ Pomáhá „s výběrem repertoáru a vůbec s mnoha nejrůznějšími věcmi týkajícími se divadla.“ Když v roce 2012 soubor otevíral dvě kompletně zrekonstruované komorní scény, rozhodl se všechny své prostory přejmenovat. Název hlavní scény – The Boyd-Quinson Mainstage – vzdala správní rada holt dvěma zakladatelkám divadla Boydové a donátorce a předsedkyni správní rady Mary Ann Quinsonové. A názvem nově zrekonstruované malé scény pro 132 diváků – St. Germain Stage – se zas přihlásila ke svému již zdomácnělému dramatikovi i obecně k podpoře psaní současných divadelních her.

Než však BSC uvedlo první St. Germainovu premiéru, uběhlo od jeho založení celých osm let! Žádné dostupné prameny nejsou v informacích o této průrvě konkrétnější. Můžeme ale odhadovat, že St. Germain viděl svou budoucnost spíše v hudebním divadle než v činoherním dramatu. V osmdesátých letech psal libreta pro

hitmakera Douga Katsarose (Just so na motivy Kiplingových Bajek i nebajek nebo Moby Dick podle Hermana Melvilla) a pokračoval také v plodné spolupráci s Randym Courtsem. V roce 1993 v Lamb's Theatre měl světovou premiéru jejich muzikál Johnny Pye and the Fool-Killer podle klasika americké literatury Stephena Vincenta Benéta a o dva roky později uvedli hned dva muzikály: jeden na biblické téma Joseph and Mary a druhý o Jacku Rozparovači Jack's Holiday. Boydová ale St. Germainova hudebně-dramatická díla opomíjela (a činí tak dosud). Jako kdyby čekala, až St. Germain naváže spíš na Kempování než na The Gift of the Magi.

A tak na počátku nultých let ho s radostí podpořila, když přišel s námětem na hru o známé kauze ze sedmdesátých let, v níž se americká FBI pokoušela deportovat z USA „Brouka“ Johna Lennona kvůli jeho pacifistickému a protinixonovskému smýšlení. St. Germain ještě neměl ani čárku, a přesto mu Boydová slíbila uvedení, ba dokonce mu dovolila, aby si text režíroval sám. Podrobně pročetl všechny uvolněné archivní dokumenty FBI a stvořil polodokumentární hru pro dva muže představující dvě odlišné generace federálních agentů – Ears on the Beatle. Text, v němž důsledně ctil nastudované archivní informace, leč charaktery agentů kompletně vyfabuloval, měl světovou premiéru na malé scéně BSC roku 2003, tedy ještě v době, kdy soubor sídlil v provizorním maloměstském divadle v Sheffieldu. O rok později ale inscenace pronikla na Broadway. St. Germain tím posílil svou

pozici v BSC: v roce 2004 proto bez obtíží uvedl God Committee, nemocniční verzi Dvanácti rozněvaných mužů, v níž se lékařská transplantační komise musí rychle rozhodnout, který ze tří uchažečů získá náhle dostupné srdce a v roce 2006, už v Pittsfieldu, dvě aktovky The Collyer Brothers a Period Piece.

V kontextu jeho vrcholné hry - Poslední sezení u doktora Freuda - však všechny tyto texty působí jako předehra. Konverzační drama o fiktivním setkání slavného psychiatra a ateisty Sigmunda Freuda se (zatím) neznámým věřícím spisovatelem a historikem C. S. Lewisem (autorem například Letopisů Narnie) zaznamenalo po světové premiéře na malé scéně BSC v roce 2009 takový úspěch, že o rok později ho Coplandová přenesla na Off-Broadway. Málokdo čekal tak enormní divácký zájem, a dokonce se údajně (dle autora) někteří vyjádřili, že hra, v níž se řeší náboženská otázka (ne)existence Boha, nemůže dnes nikoho zajímat. Chyba lávky. Poslední sezení se okamžitě stalo diváckým hitem a navzdory své zdánlivě nevzrušivé příběhové struktuře (jedná se o jeden nepřerušovaný dialog) dodnes patří k nejuváděnějším St. Germainovým textům (hraje se od Argentiny až po Švédsko, v Čechách se hry ujal Divadlo v Řeznické).

St. Germain zde rovněž v zárodečné podobě vytvořil svůj charakteristický styl, s nímž se odlišuje od většiny současných dramatiků. Čerpá své náměty z historie, což ovšem neznamená, že by jeho hry byly jakousi scénickou variací na literaturu faktu či dokonce pokusem o dokumentární drama. St. Germain sice svou látku a své historické postavy studuje důkladně, nicméně při samotném psaní popouští uzdu fantazii. Nevíme jistě, jestli skutečně Lewis Freuda tři týdny před sebevraždou navštívil, rozhodně to však není vyloučené. „V mnoha hrách, které jsem napsal, vystupují

historické postavy. Je to skvělá společnost. Musí být skvělá, neboť s ní trávím mnoho měsíců – své postavy studuji, a pak o nich píši. Často se říká, že pravda je pozoruhodnější než fikce, ale pravda je velmi subjektivní, každý považuje za pravdu něco jiného. Mé hry zobrazují mé vlastní pojetí pravdy, mé vlastní pojetí velkých osobností našich dějin. Kombinuji fakta s fikcí. Fakta interpretuji prostřednictvím svých dialogů. Fakta a fikce – ‚fakce‘: to je má technika dramatizování dějin.“ St. Germain zde záměrně použil slangový výraz pro literaturu faktu (non-fiction) „faction“, který kombinuje dva protiklady (fikce a fakta) a naznačuje tak jejich propojení i jistý zdánlivě paradoxní distanc.

Na počátku jeho psaní tak nestojí snaha věrně vykreslit vybrané historické osobnosti, ale snaha zodpovědět nějakou klíčovou životní otázku, k níž ho dané osobnosti inspirují. „Proč se nikdy nemluvílo o Einsteinově dceři, která zmizela ve svých dvou letech? Proč pozvali Thomas Edison a Henry Ford na svůj každoroční výlet právě Warrena Hardinga? Jakmile mě napadne koncepce, s kterou bych mohl pracovat, je důležité, aby mi bylo příjemné mluvit prostřednictvím hlasů postav, které jsem si zvolil.“ St. Germain tak postupuje jako jeho vzor Thornton Wilder (Naše městečko pova-

zuje za „nejlepší americkou hru všech dob“), jen v opačném gardu: Wilder ve všedních lidech nacházel výjimečnost, St. Germain ve výjimečných lidech nachází všednost. Samozřejmě se nabízí řečnická otázka, zda tato „fakce“ realitu prohlubuje, nebo ji naopak zploštuje.

Druhá stylotvorná vlastnost St. Germainových her tkví v dialogích. Vždy zvolí výraznou výchozí dramatickou situaci (uvíznutí v lese, žádost autisty o hodinu tance atp.) a na ní začne rozvíjet plynulé dialogy se skvěle vypracovanou konverzační strukturou, která si nic nezadá s neil-simonovským lehkonožným jazykovým mistrovstvím. St. Germain si stejně jako velmistr americké divadelní Broadwaye Neil Simon vybírá silná témata, avšak nezatěžkává je – k jejich průzkumu používá ryze komediální prostředky bulvárního divadla.

Po úspěchu Posledního sezení uvedl St. Germain na půdě BSC každý rok nový text. Ve hře The Best of Enemies (2011), opět založené na všeobecně známé historické události, aplikoval osvědčenou dramatickou metodu, v níž se na jevišti potkají dvě naprosto rozdílné osobnosti, které přes počáteční nesympatie k sobě nacházejí cestu. Stejnou metodu použil v Posledním sezení a také v Tanečních hodinách. V případě The Best of Enemies rozpor ještě vyostřil, neboť si jako své hlavní postavy zvolil člena Ku-klux-klanu a černošskou aktivistku. Oba nechává diskutovat o rasové segregaci v americkém školství sedmdesátých let a u toho překonávat bariéry, které jim staví jejich vlastní předsudky. Téma schopnosti naslouchat jazyku, kterému nerozumíme, respektive schopnosti chápat a přijímat i to, co neodpovídá našemu vidění světa a co se vši mocí přičí našemu srdci, se postupně stává dominantním poselstvím her Marka St. Germaina. Cítit je to z životopisného monodramatu o slavné sexuální terapeutce Dr. Ruth, All the Way (2012), z analýzy přátelství Ernesta Hemingwaye a Francise Scotta Fitzgeralda ve hře Scott and Hem in the Garden of Allah (2013), ale také v následujícím textu, který se všem předchozím v mnoha ohledech vymyká – v Tanečních hodinách (Dancing Lessons, 2014).

Taneční hodiny jsou jeden z mála St. Germainových textů ze současnosti a jeden z mála textů, ke kterému ho neinspirovala žádná historická událost, ani osobnost. Dokonce na jeho počátku nestála ani žádná kniha (jako tomu bylo třeba u Posledního sezení, u The Best of Enemies nebo u hry z tohoto roku Gertrude and Claudius podle Johna Updika). V tomto – řekněme třebas „vzducho-prázdném zázemí“ – možná také vězí kořeny autorových velkých pochybností o kvalitě hry a také důvod, proč text třikrát (!) testoval na pokusných divácích. Během testovacích scénických čtení sledoval nejen hru, ale i diváky a dělal si poznámky, kde se smějí, kde se vrtí, kašlou či pospávají. Pak text opakovaně přepočítával. I díky tomu patří Taneční hodiny k nejlepším autorovým hrám. Neomezil se v nich jen na ideový konflikt dvou rozdílných světů – zorů (viz Poslední sezení u doktora Freuda), ale ústřední drama-

tický konflikt vetkal i do bytostného rozporu dvou charakterů, do jejich povahy, myšlení i citění. Z černobílého ideového východiska (emocionální tanečnice versus racionalistický univerzitní profesor environmentálních věd s Aspergerovým syndromem, lehkou formou autismu) vzniklo barevné plátno.

Autismem je St. Germain celou svou kariéru zjevně fascinován – napsal už hry o Thomasi Edisonovi či Albertu Einsteinovi, což jsou osobnosti, o kterých se dnes soudí, že pokud by je v jejich časech někdo na autismus diagnostikoval, rozhodně by nějakou poruchu odhalil. Už od dob *Rain Man* (1988), kdy jako první udělal Dustin Hoffman autistu chytrým hrdinou a nikoli miloučkým prostáčkem, se autismus (dle Národního ústavu pro autismus: „porucha vývoje sociální interakce a komunikace“) stal velmi oblíbeným prostředkem, jak zobrazit a tematizovat velké civilizační téma 21. století – tj. pocit odcizení a následnou neschopnost integrovat se do společnosti. „Vrozená odlišnost ve vývoji a fungování mozku, která způsobuje, že se dítě chová a myslí jinak než jeho vrstevníci,“ se stala prostředkem, jak zdívatelnit téma potřeby porozumění jednoho typu myslí druhému typu myslí, a jak ukázat, že chceme-li si porozumět, musíme překonávat vyšší zdi, než je naší pohodlnosti milé.

Po Tanečních hodinách, o nichž si autor myslel, na rozdíl od nás, že patří spíš na velkou scénu (světová premiéra byla ve vel-

kém hlavním sále BSC), se St. Germain opět vrátil ke svému oblíbenému shakespearovskému „loupeživému zcizování“ námětů a všechny jeho texty jsou až dodnes opět historické „fakce“: ať už to je *Relativita* o utajené dceři Alberta Einsteina z roku 2016, nebo bláznivá komedie pro pět žen *George Washington's Teeth*, v níž se s chutí směje tak trochu sám sobě, neboť tématem hry učinil falešné zuby, které mají pomoci zkreslit historii a účelně zmást známá fakta. St. Germain stále působí v BSC, ale i díky svému angažmá v několika spolcích zastupujících práva amerických dramatiků spolupracuje s řadou dalších divadel – nejvíce s Florida Studio Theatre v Sarasotě, kde rovněž v květnu tohoto roku chystají světovou premiéru jeho úplně čerstvě dopsané hry *Wednesday's Child*. Ačkoli o této novince není ještě nic moc známo, předpokládáme, že i v ní všechny postavy znovu a znovu přicházejí na to, že ať už se rozhodnou udělat cokoli, čeho se kdysi obávaly, cokoli, co jim bylo nepříjemné – třeba ochutnat jahodu – může to znamenat další krok (či spíš skok) v jejich životě. Je to sice skok do neznáma, ale zároveň s jistotou ví, že potom alespoň nebudou stát na jednom místě... Máte také nějakou takovou jahodu?

Napsal Pavel Ondruch

Režisér Pavel Ondruch

ROZHOVOR

s dramatikem
Markem St. Germainem

Ukázky z rozhovoru amerického divadelního kritika Charlese Giuliana s Markem St. Germainem o hře Taneční hodiny, kterou na hlavní scéně Barrington Stage Company režírovala umělecká ředitelka souboru a celoživotní St. Germainova kamarádka a spolupracovnice Julianne Boydová.

Srpen 2014 (pár dní před světovou premiérou Tanečních hodin).

CHARLES GIULIANO: Co následovalo po scénickém čtení Tanečních hodin, které jsme oba absolvovali minulý podzim?

MARK ST. GERMAIN: Ještě další dvě veřejná čtení, mezi nimiž jsem na hře dál pracoval a promýšlel každý divácký postřeh.

CHG: Jak tato práce vypadala?

MSG: Po prvním čtení jsem byl velmi zaskočen pozitivními reakcemi. Už tehdy jsem totiž ve hře viděl nedostatky, které bylo třeba napravit. Pověštinou se to týkalo toho, jak jsem nakládal s postavou tanečnice. Její příběh mi vedle Everova neseděl. Hodně jsem se o tom napřemýšlel. Nakonec jsem přestal používat různorodý materiál, který jsem během příprav posbíral z rozhovorů s tanečnicemi (o tanci jsem na počátku nic nevěděl) a rozhodl se zaměřit jen na vybrané části z života jedné mé kamarádky. Najednou bylo vše mnohem jednodušší. Začal jsem pracovat se

vztahem Sengy s otcem a rozpracovávat ho víc a víc. Ironií je, že herečka, která tehdy Sengu hrála, měla s touto postavou skoro totožný životní příběh. U herečky, která ji hraje teď, u Paige Davisové, její zázemí a životní příběh neznám. Tedy kromě toho, že tančila v řadě muzikálů na Broadwayi.

(...)

CHG: Jak se zrodila idea hry?

MSG: Znáám jednoho muže, jmenuje se Jim Houghton a pracuje v Signature Theatre v New Yorku. Měl jsem s ním kdysi schůzku, na kterou přivedl svou rodinu včetně autistického syna. Bylo mu kolem pěti let a vůbec nekomunikoval. Seděl u stolu a mlčel. Od všech se izoloval. Před rokem a půl jsem šel po ulici a znovu po letech potkal Jima se synem, který měl už kolem sedmnácti let. Byl neuvěřitelně přátelský a otevřený. Krásně jsme si popovídali. V jednu chvíli mi řekl: „Vaše narozeniny jsou 9. září 1954. Pamatuji si také, že jsme mluvili o tom, o tom i o tom!“ Ohromil mě. Věděl jsem, že to je něco, co se poštěstí jen některým autistům, ale i tak jsem byl jeho proměnou nadšený. Jim a jeho žena mu věnovali spoustu času. A tak se zrodil nápad na Taneční hodiny.

CHG: A jak to bylo s postavou univerzitního profesora, který potřebuje hodinu tance, aby mohl převzít prestižní ocenění?

MSG: Aby hra fungovala dobře, musel jsem Evera napsat velmi sugestivně. Chtěl jsem, aby byl podobný lidem jako Temple Grandinová. Dnes je velice slavná, ale jako dítě byla hodně uzavřená. Aby se zklidnila, vymyslela si speciální „krabici.“ Vstoupila do ní a těsný pocit existence ji upokojil. To ji také přivedlo k práci se zvířaty, působila i na jatkách. Pokoušela se navrhnout humánní způsoby, jak zabíjet zvířata. HBO o ní natočila film a je skvělý. Vyhrál mnoho cen. Je prostě úchvatná. Kromě ní jsem měl na mysli ještě jednoho muže, kolegu Mika McManmona. Fascinující chlap. Mluvil jsem s ním mnoho hodin a použil pak všechno, co mě naučil. Mnoho lidí třeba řekne: „tahle postava nevypadá jako žádný autista, kterého znám.“ Mike mě naučil, že každý autista je úplně jiný. Neexistuje žádná charakteristika, která by seděla na každého. Neurotypik je termín, který autisté používají pro lidi jako my.

CHG: (smích) Ale ty normální nejsi.

MSG: Nejsem. Jsem ale bláznivý úplně jinak než ty.

CHG: Kdo vlastně určuje, co je normální, ať už tím myslí cokoli?

MSG: Ano, je hloupé takto uvažovat. Nic jako normalnost neexistuje. A už vůbec ne s autistou.

CHG: Je ale celá skupina charakteristických vlastností, vzorců chování, podle nichž můžeme identifikovat autistu.

MSG: Pár takových věcí opravdu je. Často jsou to třeba lidé, kteří dokáží tvrdě pracovat, dosáhnout mnoha úspěchů a integrovat se do společnosti.

CHG: Jsem si jistý, že někde existuje nějaká statistika, která říká, že jeden ze tří výkonných manažerů velké firmy je autista.

MSG: Nepřekvapilo by mě to. Stačí se podívat na seznam známých osob, které jsou nebo byly autisty – od Billa Gatese až po Thomase Edisona. Jde o lidi, kteří jsou stoprocentně zaměřeni na to, co dělají. Takto popisujeme většinu skutečně kreativních lidí.

CHG: Alan Turing.

MSG: Nejdřív mě inspiroval, ale pak jsem na něj bezdůvodně zapomněl. Julie chtěla, abych se k němu jako k inspiraci vrátil.

CHG: Je pozoruhodné, že na se na jeviště BSC opakovaně vrací hry o autistech.

MSG: Je to naprostá náhoda. Je to vhodné téma pro školy... Ale ne, podílím se na výběru repertoáru a vím, že v tomto ohledu žádný záměr nikdy nebyl.

(...)

CHG: Má profesor Ever Montgomery blízké přátele?

MSG: Ano, ale musel na tom vědomě a usilovně pracovat. Dosáhl totiž takového bodu, z něhož je schopen pozorovat své chování zvnějšku. Je mu úplně jedno, jestli je, nebo není neurotypikem. Chce ale být neurotypiky akceptován. Odmítá žít na okraji společnosti. A tak se naučí „normální“ vzorce chování. Dokonce když s ním mluvíš, řekne ti: „Jasně, teď jsem sledoval tebe, musím se zas zaměřit na někoho jiného.“

CHG: O kom to mluvíš?

MSG: O mém kamarádovi Mikeovi McManmonovi. Je si vědom toho, co udělal, a je proto schopen své chování příště změnit. Do-

stane pocit, že mluvil příliš dlouho a rozhodne se nechat mluvit někoho dalšího. Dělá to vědomě. Je to stejné, jako když v mé hře Ever náhle změní téma rozhovoru.

CHG: Jsou Taneční hodiny typickou hrou Marka St. Germaina?

MSG: Nemám tušení. Nevím, co je typická st. germainovská hra. Hodně lidí říká, že jsou to hry, v nichž se snažím proniknout do duší velkých historických osobností, do osobností, které lidstvo fascinují, a které nějak změnily svět. Psát Taneční hodiny pro mě byla radost, protože jsem tohle najednou dělat nemusel. Nemusel jsem trávit šest měsíců studiem Alberta Einsteina. Bylo to osvobozující.

(...)

CHG: S Julií máš velice specifický vztah. Produkuje a režiruje řadu Tvých textů. Jak Vaše spolupráce v průběhu vzniku textu i jeho inscenování funguje? Oba máte velké štěstí, že se na sebe můžete spolehnout.

MSG: Julie ale také už odmítla několik mých textů. Má ráda jen určité věci. Například ještě nikdy nереžirovala žádný můj muzi-

kál. Nechtěla ani dělat moji hru o kvartetu zpívajících holičů The Fabulous Lipitones, která měla zrovna premiéru ve Wellfleet Harbor Actors Theater. Pokud by se Taneční hodiny Julii nelíbily, tak bych je pravděpodobně navždy zamkl do šuplíku. Měl jsem o nich pochybnosti. Ale po prvním scénickém čtení jsem získal sebejistotu.

(...)

Ukázky přeložil Pavel Ondruch. Kompletní podoba rozhovoru je k nalezení zde: https://www.berkshirefinearts.com/08-11-2014_breakfast-with-playwright-mark-st-germain.htm.

Paige Davisová jako Senga a John Cariani jako Ever v „původní“ inscenaci Tanečních hodin, kterou v Barrington Stage Company v roce 2014 režírovala Julianne Boydová.

Temple TED2010 únor 2010 GRANDIN DINOVÁ

Svět potřebuje všechny typy mysli

(výňatky z přednášky)

Myslím, že začnu krátkým povídáním o tom, co to vlastně ten autismus je. Autismus je především velké „kontinuum“ – na jednu stranu zahrnuje děti, u nichž se ani nevyvinula řeč, a na druhou stranu nadané vědce a inženýry. Vlastně se tady mezi vámi cítím jako doma. Protože mezi vámi je skutečně mnoho autistických genů.

Jedná se tedy o kontinuum charakteristických vlastností. Nelze dost dobře říct, kde je hranice mezi nerdem a člověkem s Aspergerovým syndromem, lehkou formou autismu. Domnívám se, že Einstein, Mozart a Tesla by dnes byli pravděpodobně diagnostikováni s poruchami autistického spektra. A jednou z věcí, o kterou mi skutečně jde, je pomáhat těmto dětem, aby se z nich stali ti, kteří vyřeší naše současné energetické problémy, o nichž mluvil dneska ráno Bill Gates.

Dávejte pozor – pokud chcete porozumět autismu, zkoumejte zvířata. Musíte jako ony přestat používat slova a jazyk. Chtěla bych vám povědět o různých typech myšlení. Já osobně myslím v obrazech. Nepřemýšlím pomocí jazyka. Jednou z charakteristik autistické mysli je pozornost a smysl pro detaily. (...) Normální mozek detaily ignoruje. Ale pokud stavíte most, jsou detaily velice důležité. Bez nich se most zhroutí. (...)

Jak takové myšlení v obrazech vypadá? V podstatě jde o filmy ve vaší hlavě. Má mysl funguje jako obrázky na Googlu. Když jsem byla mladá, nevěděla jsem, že mé myšlení je jiné. Myslela jsem, že v obrazech myslí všichni. Až když jsem psala svou knihu a bavila se s lidmi o tom, jak myslí, byla jsem šokována zjištěním, že mé myšlení je zásadně odlišné. Když řeknete „kostelní věž,“ většina lidí si představí jakýsi obecný obrázek kostelní věže. Možná ne lidi v této místnosti, ale lidi na mnoha jiných místech pravděpodobně ano. Já vidím pouze konkrétní obrazy. Vynořují se z mé paměti, tak jako bych je vyhledávala na Googlu. (...)

Ovšem pozor – myšlení v obrazech je pouze jedním z typů mysli. Autistická mysl tíhne ke specializaci. Je dobrá na jednu věc, špatná na jinou. Nikdy mi nedovolili dělat geometrii a trigonometrii, protože jsem byla špatná v algebře. Obrovská chyba! Zjistila jsem, že spousta dětí musí přeskočit počty, a jít rovnou k rýsování.

Dalším typem mysli je myšlení ve vzorech. Je více abstraktní a velice často ho nacházíte mezi inženýry a počítačovými programátory. (...) A potom tady máme verbální mysl. Ta zná veškerá fakta o čemkoliv.

Dalším tématem je problematika vnímání. Stále mě rozrušuje tento mikrofon. Přišla jsem o půl hodiny dřív, abych si na něj zvykla. Ohnuli ho tak, aby se nedotýkal mé brady. Smyslové vjemy jsou problém. Některým dětem vadí fluorescentní osvětlení, jiné jsou citlivé na určité zvuky. Tyto věci se mohou hodně lišit.

Mé vizuální myšlení mi pomohlo porozumět zvířecí mysli. Zamyslete se nad tím. Zvíře myslí pomocí vjemů, ne pomocí slov. Myslí v obrazech. Myslí ve zvucích. Myslí v pachu a vůni. Zamyslete se nad tím, kolik informací nese místní požární hydrant. Říká, kdo zde byl, kdy zde byl, zdali je to přítel nebo nepřítel, jestli je to někdo, s kým by se měl pes družít. Požární hydrant nese hromadu informací. A všechny jsou velice detailní. A právě citlivost na obdobné detaily mně umožnila porozumět zvířatům. (...)

Věc se má tak – svět bude potřebovat, aby všechny typy mysli spolupracovaly. Měli bychom pracovat na rozvoji všech typů mysli. (...) Opravdu. Protože v budoucnu budeme všechny tyto typy lidí potřebovat.

Přeložil Radek Pilich, upravil Martin Francis
Gilbert Máik. Celou přednášku najdete zde:
https://www.ted.com/talks/temple_grandin_the_world_needs_all_kinds_of_minds/transcript?language=cs#t-14217

V Divadle Ungelt můžete v sezóně 2025/2026 dále vidět

BRÁCHA

SIMON GRAY, dva muži a jedna žena. Osudový milostný trojúhelník v průběhu dvaceti čtyř let. Komorní rodinná sága slavného britského dramatika. Hrají Marek Němec, Igor Orozovič a Klára Suchá. Režie Pavel Ondruch.

CESTA K VODOPÁDŮM

LEE BLESSING, po bolestném rozvodu přišel i o milovanou nevlastní dceru. Dokáže to napravit? Fascinující jevištní road-movie o hledání cesty k sobě i tomu druhému. Hrají Jiří Langmajer (za roli Opičáka se umístil v širší nominaci na Cenu Thálie 2022) a Anežka Šťastná. Režie Michal Dočkal. Inscenace není vhodná pro děti do 16 let.

DEŠTIVÉ DNY

KEITH HUFF, drsní chlapíci Denny a Joey jsou partáky u chicagské policie. A velcí přátelé – každý problém dokáží vyřešit. Až do teď... Strhující kriminální drama ve světové premiéře hrály filmové hvězdy Daniel Craig a Hugh Jackman. Hrají Richard Krajčo (za roli Dennyho získal Cenu Thálie 2012) a David Švehlík (za roli Joeyho se umístil v širší nominaci na Cenu Thálie 2012). Režie Janusz Klimsza. Inscenace není vhodná pro děti do 16 let.

DVOJKA

JIM CARTWRIGHT, hospoda, kde je ten správný cvrkot. Čtrnáct postav a jen dva herci v klasice světového komediálního žánru. Drink, který vypijete až do dna. Hrají Barbora Hrzánová a Jaromír Dulava. Režie Janusz Klimsza.

HOUSLE

DAN MCCORMICK, doposud se oba bratři protloukali newyorskými ulicemi jen těžko. Všechno se ale může změnit. Zlodějičkovské komediální drama o dvou bratřích a jejich rodinném příteli, kde naděje na lepší život odhalí pohnutou rodinnou minulost i sílu charakterů. Hrají Milan Hein, Jiří Langmajer a Pavel Liška. Režie Ladislav Smoček.

KRÁSNÁ VZPOMÍNKA

STEPHEN TEMPERLEY, jaké to je být pianistou nejhorší zpěvačky všech dob? Bizarní příběh Florence Foster Jenkinsové plný živě hrané jazzové i operní hudby. Hrají Bára Štěpánová (za roli madam Jenkinsové se umístila v širší nominaci na Cenu Thálie 2022) a Ondřej Brousek. Režie Martin Čičvák.

LAVIČKA

KEIR MCALLISTER, chcete mít chvilku pro sebe a někdo vás vyruší. Začíná konflikt epických rozměrů! Komédie plná nečekaných zvratů, intrik a břítkého humoru. Hrají Miroslav Hanuš a Petr Stach. Režie Vít Vencí.

PAN HALPERN A PAN JOHNSON

LIONEL GOLDSTEIN, u hrobu paní Florence se setkají dva staří muži, pan Halpern a pan Johnson. Jednoho z nich čeká velké překvapení... Hra měla světovou premiéru v Londýně a svou poslední roli v životě si v ní zahrál Sir Laurence Olivier. Hrají Petr Kostka a František Němec. Režie Ladislav Smoček.

PŘÍBĚH ZE ZOO

EDWARD ALBEE, když nemáte vztah k lidem, měli byste někde začít. Třeba na lavičce v Central Parku po cestě ze zoo... Sugestivní dílo génia amerického dramatu. Hrají David Švehlík a Ondřej Brousek. Režie Jiří Pokorný.

PSTRUZI

EDOARDO ERBA, dopis konečně našel svého adresáta. Změnil život automechanikovi, jeho ženě i dělníkovi z místní továrny. Italská komedie o obavách, kterým lze čelit jen s humorem. Hrají Pavel Liška, Jaromír Dulava a Alena Mihulová. Režie Jakub Šmíd.

RANDE S FEMINISTOU

SAMANTHA ELLIS, Kate je pořád single. Přitahují ji totiž jen problematičtí chlapi. Tak co to zkusit s citlivým feministou? Romantická komedie o lásce, na které stojí za to pracovat. Hrají Barbora Poláková a Marek Adamczyk. Režie Pavel Ondruch.

ROZPRAVY MILANA HEINA

Talk-show, ve které spolu rozprávějí principál našeho divadla Milan Hein a jeho dva pokaždé jiní herečtí kolegové. Pořad natáčí Český rozhlas Dvojka.

SKOŘÁPKA

MARCIN SZCZYGIELSKI, v zapadlé knihovně se schází nesourodá dvojice. Zakřiknutá knihovnice a suverénní zlatokopka. Co přinese toto setkání? Komedie o nečekaném přátelství a cestě ke svobodě. Hrají Alena Mihulová a Petra Nesvačilová. Režie Pavel Ondruch.

SLEPICE NA ZÁDECH

FRED APKE, muž zapomněl na její narozeniny. Je to dostatečný důvod k vraždě? Bláznivá groteska o šilenství, k němuž vás dožene manželství. Hrají Tatiana Dyková, Vojtěch Dyk a Radovan Klučka. Režie Jaromír Dulava.

STAŘÍ MISTŘI

GER THUIS, dva bratři. Oba herci. Jeden slavný a úspěšný – František Němec, druhý celý život v jeho stínu – Milan Hein. Nizozemská tragikomédie z divadelního zákulisí. Režie Milan Schejbal.

VEJŠLAP

PETER QUILTER, tři stárnoucí kamarádi na úpatí hory a dvoudenní túra před nimi. Cíl je jasný: překonat krizi středního věku. Komediální oslava přátelství, přírody a života. Hrají Martin Písařík, Petr Stach a Jan Holík. Režie Pavel Ondruch.

VŠECHNY BÁJEČNÝ VĚCI

DUNCAN MACMILLAN, JONNY DONAHOE, seznam všeho, pro co stojí za to žít. Napišete ho s námi? Monodrama, které věří v lepší svět. Hraje Richard Krajčo. Režie Karin Krajčo Babinská.

VZHŮRU KE HVĚZDÁM

MARIE JONES, měl to být obyčejný den v životě obyčejných pečovatelek. Všechno se ale zvrtilo. Bláznivá komedie o touze po lepších časech. Hrají Iva Pazderková a Petra Nesvačilová. Režie Pavel Ondruch.

Dárci židlí

Eva a Marek ADAMCZYKOVI | Zlata ADAMOVSKÁ | Prof. Dadja ALTENBURG-KOHL & Daniel PEŠTA | Jitka ASTEROVÁ | Norbert AUERBACH | Jiří BARTOŠKA | Prof. MUDr. Vladimír BENEŠ, DrSc. | Martin BEZOUŠKA | Lucie BÍLÁ | Ing. Michal BORGES | Jana BREJCHOVÁ | Tereza BRODSKÁ | Ondřej BROUSEK & Martin ČIČVÁK | Hana BUREŠOVÁ | Zuzana BYDŽOVSKÁ & Miroslav ETZLER | CENTRUM PARAPLE | Aleš CIBULKA | Vilma CIBULKOVÁ | Věra ČÁSLAVSKÁ | Soňa ČERVENÁ | Jitka ČVANČAROVÁ | Martina DELIŠOVÁ | Magdalena DIETLOVÁ a Dr. Milan SLÁDEK | Divadlo HOGO FOGO | Michal DOČEKAL | Pavel DOMINIK | Zeno DOSTÁL | Jaromír DULAVA | Josef DVOŘÁK | Helena DVOŘÁKOVÁ | Vojtěch DYK | Tatiana DYKOVÁ | Monika ELŠÍKOVÁ | Fero FENIČ | Ladislav FIALKA | Květa FIALOVÁ | pes FILIP | Ing. Jan FISCHER CSc. | Jefim FIŠTEJN | MUDr. Alfred GEBHARD | Dalibor GONDÍK | Václav HAUPT | Dagmar a Václav HAVLOVI | Bohumila a Walter HEINOVI | Šárka HEJNOVÁ | Ljuba HERMANOVÁ | Hana a Karel HEŘMÁNKOVI | Jan HOLÍK | Radek HOLUB | MUDr. Radkin HONZÁK | Prof. MUDr. Cyril HÖSCHL, DrSc., FRCPsych. | PhDr. Slavomil HUBÁLEK | Eva a Václav HUDEČKOVI | František HUSÁK | Ivana CHÝLKOVÁ & Jan KRAUS | Vítězslav JANDÁK | Nina JIRÁNKOVÁ | MUDr. Milan JIRÁSEK | Adam JUNEK | PhDr. Vladimír JURAČKA | Jiří JUST | KAESER KOMPRESSOREN s.r.o. | Kateřina DVOŘÁKOVÁ KALOČOVÁ & Zdeněk KALOČ | Jan KANZELSBERGER | Ondřej KEPKA | Veronika KHEK KUBAŘOVÁ | Ivan KLÁNSKÝ | Dušan KLEIN | Radovan KLUČKA | Milan KŇAŽKO | PhDr. Petr KOLÁŘ | KOOPERATIVA POJIŠTOVNA, a.s., | Vienna Insurance Group | Miloš KOPECKÝ | Petr KOSTKA | JUDr. Dominika KOLOWRAT-KRAKOWSKÁ | Ing. Martin KRAFL | Richard KRAJČO | JUDr. Tomáš KRAUS | Pavel KŘÍŽ | Vendula KŘÍŽOVÁ | Marta KUBIŠOVÁ | Blanka a Jiří KUBÍKOVI | MUDr. Roman KUFA | Irena KUNEŠOVÁ | Mgr. Dalibor LACINA | Jiří LANGMAJER | Jiří LÁBUS | Pavel LIŠKA | Radovan LUKAVSKÝ | Hana MACIUCHOVÁ | Jana MALÁ | Dana a Petr MALÁSKOVI | Jan MALÍŘ | JUDr. Hana MARVANOVÁ | Carmen MAYEROVÁ | Tatjana MEDVECKÁ | Alena MIHULOVÁ | Zuzana a Matěj MINÁČOVI | Jitka MOLAVCOVÁ | Zuzana a Martin MOLNÁROVI | Otakar MOTEJL | Petr MOTLOCH | Kamila MOUČKOVÁ | Ladislav MRKVIČKA | Jiří MUCHA | Vincent NAVRÁTIL | Světlana NÁLEPKOVÁ | Václav NECKÁŘ | Luděk NEKUDA | Petra NESVAČILOVÁ | Prof. MUDr. Petr NEUŽIL, CSc., FESC | Jitka NĚMCOVÁ | František NĚMEC | Mathilde NOSTITZ | Ondřej NOVÁK | MUDr. Martin NOVOTNÝ | Pavel ONDRUCH | Gustav OPLUSTIL | Ota ORNEST | Igor OROZOVIČ | Jeňýk PACÁK | Prof. MUDr. Pavel PAFKO, DrSc. | Irena PAVLÁSKOVÁ | Halina PAWLOWSKÁ | Iva PAZDERKOVÁ | Mgr. Robert PERGL | Libor PEŠEK | Prof. MUDr. Jan PIRK, Dr.Sc. | Martin PÍSAŘÍK | Jindřich POLÁK | Barbora POLÁKOVÁ & Štěpán URBAN | Viktor POLESNÝ | Simona POSTLEROVÁ | Václav POSTRÁNECKÝ | Chantal POULLAIN | Michal PROKOP | Vlasta PRŮCHOVÁ-HAMMEROVÁ | Regina RÁZLOVÁ | Vlastimil RIEDL | Pražská realitní kancelář ROYAL – Ing. Jaroslav KOŠTÁL | Linda RYBOVÁ | RYOR, a.s. | Alena SCHÄFEROVÁ | Milan SCHEJBAL | Jiří SCHMITZER | Jan a Libuše SCHNEIDEROVI | Vladimír a Petr SÍSOVI | Jan SKALICKÝ | Marta SKARLANDTOVÁ | Herbert SLAVÍK | Petr SLAVÍK | Tomáš SLÁMA | Alena SLEZÁKOVÁ | Ladislav SMOČEK | Jitka SMUTNÁ & Tereza NEKUDOVÁ | Olga SOMMEROVÁ & Olga ŠPÁTOVÁ | Jiří STACH | Petr STACH | Simona STAŠOVÁ | Jiří SUCHÝ | Jiří SVOBODA | Dana SYSLOVÁ | Petr ŠTĚPÁNEK | Lucie ŠTĚPÁNKOVÁ | Jana ŠTĚPÁNKOVÁ | Bára ŠTĚPÁNOVÁ | Karel ŠTOLBA | David ŠVEHLÍK | Libuše ŠVORMOVÁ | Jan TEPLÝ | Pavel TIGRID | TON a.s. | TRICO | Vilém UDATNÝ | Milan UHDE | Eva URBANOVÁ | Marta VANCŮROVÁ | Petra a Josef VAVROUŠKOVI | Vít VENCL | Ondřej VETCHÝ | Pavel VĚTROVEC | Oldřich VÍZNER | Alena VRÁNOVÁ | Pavel VRBA | Petr WEIGL | prof. PhDr. Petr WEISS | Anna WETLINSKÁ | Jan a Zuzana WIENEROVI | Valérie ZAWADSKÁ | Zdeněk ZDENĚK | Stanislav ZINDULKA

Ungelt

Ungelt, zvaný také jako Týnský dvůr, je jedna z historicky nejvýznamnějších pražských lokalit. Blok zástavby byl původně opevněným kupeckým dvorcem. Obchodníci si mohli v areálu odpočinout, pokud zaplatili poplatek. Tomuto clu se říkalo staroněmeckým slovem ungelt. Odtud také dnešní název areálu. Kromě celnice tady kupci měli dvůr, špitál a kostel. Po obvodu dvora, který sloužil jako tržiště, vyrůstaly nejstarší románské domy. Základy domu, v němž sídlí Divadlo Ungelt, pocházejí z 11. století a jsou k vidění v klubu divadla. Celý dům tu stojí od 14. století.

Divadlo Ungelt založil Milan Hein a 2. října 1995 ho po boku Miloše Kopeckého slavnostně otevřel. Miloš Kopecký tehdy divadlu věnoval – jako symbol přízně – své oblíbené otáčivé křeslo. Tím započal tradici, v níž každý rok darují herci, umělci a osobnosti veřejného života divadlu svou „židli s příběhem“. Na těchto unikátních darech můžete posedět v divadelním klubu a ve foyeru divadla.

